Metroplex

Noční jestřábi

Rudolf Vostrý

Noční jestřábi

Pátek 14. února 2059 2:30

Otevřel dveře vedoucí na zasněženou ulici a nepříjemně ho ovanul vlezlý, studený vítr. Díky regulátoru tělesné teploty mu už časté změny okolního prostředí nevadily. V dobách služby u zásahové jednotky Metropolicie s.r.o. ho ještě neměl nainstalovaný, takže ho zimní nečas nejednou nepříjemně potrápil. Před očima se mu objevil přenos ze vzdálené kamery, kterou měl nainstalovanou na protější střeše. Přes přibližovací optiku sledoval štíhlou dívku s černými vlnitými vlasy, jak si sedá na prostorný gauč u velké obrazovky zábavního terminálu a připaluje si skleněnou vodní dýmku. Vše bylo v pořádku. Poslední měsíc ji sledoval dnem i nocí. Kombinace blokátorů únavy a kyberneticky upravených orgánů mu pomáhala udržet svůj cíl v bezpečí.

Viděl ji ráno, když vstávala a připravovala si snídani. Vídal ji přes den, když pracovala na svém terminálu a byla duchem pryč v hlubinách Sítě. Občas si k večeru odběhla kamsi ven do metroplexu. Službu potom přebírala některá z jeho pouličních záložních jednotek. Celkem jich měl nasmlouvaných asi šest nebo sedm, už si nepamatoval jejich přesný počet. Nikdy je neviděl osobně, byli najatí přes jeho kontakt a vnímal je pouze jako čísla v tabulce rozlišená podle aktuální dostupnosti. Zrovna svítila čtyřka připravená k záloze. Byla asi tři minuty od místa akce. Veškerá komunikace probíhala na dálku přes komunikátor implantovaný za levým spánkem. Odtud vycházely i hlasy, které nikdo další nemohl slyšet.

„Jak jsi na tom Hawku?“ ozvalo se na bezpečně šifrovaném kanálu Hawkova komunikačního implantátu.

„Všechno v pořádku. Cíl zabezpečen, záloha je připravena. Mám to pod kontrolou,“ odpověděl beze slov Hawk a zkontroloval si pistoli schovanou v podpažním pouzdře pod těžkým, pancéřovaným kabátem.

„Skvěle! Útočníci se blíží. Máme informaci o tom, že to budou dvě auta. První bude lehce obrněná úderná jednotka. Neměl bys s nimi mít žádný větší problém,“ poslouchal Hawk klidný hlas svého kontaktu. Usmál se a střelil si do krku pneumatickým aplikátorem bojovou látku na zostření smyslů. Složením vzdáleně připomínala všudypřítomný pouliční Hyper, ale byla ve všech ohledech lepší. Poskytovala rychlejší reakce, snižovala únavu a hlavně nezpůsobovala zdravotní komplikace spojené se závislostí jako její mnohem rozšířenější bratříček, vyráběný podle dvacet let staré, dávno zakázané receptury.

„Jdeme na to?“ ujistil se.

„Kontakt za šedesát sekund,“ odpověděl klidný hlas.

„Bude to jízda. Slibuju.“ Hawk nervózně přešlápl z jedné nohy na druhou a přetáhl si přes hlavu kapuci svého neprůstřelného kabátu. Snažil se vypadat jako bezdomovec, což se mu díky na první pohled omšelému oblečení úspěšně dařilo. Myslel při tom na trosky jeho rodiny. Manželka mu před pěti lety utekla, když nastupoval k zásahovému oddílu. Doufal, že se mu ji jednou podaří získat zpátky. Proto potřeboval peníze, aby mohl postavit dům, zaplatit velké rodinné auto, obehnat je vysokým plotem a jednou za rok vyrazit kamkoliv do tepla na dovolenou. Například teď, utekl by před zasranou zimou, kterou už nemohl vystát. Věřil tomu, že když bude dělat tyhle levárny, tak to zvládne rychleji, než kdyby dál sloužil u Metropolicie. Hlavně to je mnohem zábavnější práce, než chytat feťáky po zaplivaných ulicích nebo psát pokuty za parkování.

Vnímal ticho ulice. Díky čerstvě napadané sněhové nadílce bylo ještě zlověstnější. Udělal několik jistých kroků a slyšel, jak mu pod nohama křupal sníh. Zkontroloval, co dělala dívka, kterou hlídal jako oko v hlavě. Stále seděla na gauči proti svému terminálu a opět si zapálila vodní dýmku. Neměla ani tušení, k čemu mělo každou vteřinou dojít přímo

pod jejími okny. Neměla ponětí, že byla celou dobu od příjezdu do Prahy jištěná Hawkem. Hawk zase netušil, kdo si ho na tuhle dlouhodobou akci najal. Spojoval je pouze tajemný hlas, který mu prozradil, že se s dívkou zná. Nikdo mu ale nesdělil detaily akce. Proč je dívka pro zadavatele důležitá, proč se jí snaží mafie unést a ani její jméno. Všechno podléhalo utajení. Ve výsledku mu to bylo jedno.

Vynikal hlavně v tom, že znamenitě dělal z ostatních lidí bramboračku.

„Kontakt za třicet vteřin. Hawku, ty tam spíš?“ zeptal se hlas zadavatele v komunikátoru, byly v něm cítit obavy.

„Ne. Čekám, až mi najede ten povzbuzovák,“ zašklebil se Hawk v duchu do komunikátoru.

„Už máme i fotky. Bude to opancéřované BMW. Ze skeneru víme, že v něm sedí čtyři lidi.“ Dostal další informace.

„To bude hračka. Mám je sejmout všechny?“ ladil zadání, pro jistotu. Podupával do ticha nohou.

„Neber zajatce, nepotřebujeme je. Ihned po skončení akce vyjede na místo čistící tým a zařídí úklid veškerého nepořádku,“ ujistil ho tajemně znějící hlas. Byl rád, že tentokrát nebude muset uklízet několik rozstřílených lidí z ulice.

„Deset vteřin, než zastaví. Měl bys je už vidět,“ ozvalo se. Hawk se vydal na chodníku naproti oslňujícím reflektorům právě přijíždějícího automobilu. Nechal ho projet za své zorné pole.

Osamělé město

Sledoval je přes vzdálenou kameru. Právě zaparkované auto se otevřelo. Nechal vystoupit prvního. Měl pro ně přichystané nepříjemné překvapení.

Ihned, jak se přiblížil ke vchodovému koridoru do domu, prolétla mu hlavou kulka ráže dvanáct milimetrů. Následky byly devastující, nebyl to pěkný pohled. Tam kde měl mafií najatý zabiják čelo, zela díra velká jako tenisák. Klesl nekontrolovatelně k zemi. Vylezl druhý, poté následovaný zbytkem posádky auta. I ten padnul k zemi s prostřelenou hlavou.

Hawk ovládal přes neuronový vysílač odstřelovací pušku umístěnou vedle kamery. Stačilo mu pouze zaměřit cíl a zbytek dokonala nelegální chytrá armádní elektronika. Nebyla zrovna levná, proto ale poslouchala dokonale na slovo. Náhle se otočil a vytáhl z podpažních pouzder pistole. Elektronika zadrátovaná v rukách mu do očních implantátů vysílala signály, kam přesně míří. Namířil hlavně pistolí na hlavy zbývajících zabijáků. Oba dostali po dvou zásazích do zátylků, padli k zemi bez známek života.

„Přestaneš se už předvádět, Hawku?“ napomenul ho všudypřítomný hlas. Hawk se podrbal ještě teplou hlavní na nose, po kterém mu nepříjemně stékala kapka potu.

„Kde jsou ti další?“ zeptal se a opatrně nahlédl do osiřelého auta. Bylo prázdné. Klíčky zůstaly v zapalování.

„Jsou na cestě, jeď jim naproti. Jedou z druhé strany. Pojedeš jenom dopředu.“

„Jasný! Čím je vyřídím dál od tohodle baráku, tím líp,“ souhlasil a rychle pozavíral všechny zbytečně otevřené dveře nově nabytého auta a poté do něj nastoupil. Nestihli ani vypnout motor. Zabouchl za sebou poslední zbývající dveře a rozjel se přes ležící mrtvolu k dalšímu cíli. Zvuk praskajícího hrudního koše mu přišel v drogové euforii jako rajská hudba.

„Jsou od tebe touhle rychlostí asi minutu,“ informoval Hawka hlas a dal mu tím čas na rozmyšlenou, co vlastně bude dál v plánu.

„Už dávno ví, že tým alfa je tuhej. Budou připravený.“ Hawk si přepnul oči na noční vidění s redukcí světla a vypnul reflektory. V hlavě se mu formoval plán, co se bude dít v nejbližších vteřinách. Zrychlil. Potřeboval nabrat rychlost. Nahmatal bezpečnostní pás a zapnul si ho.

„Dneska se s tím nepářeš,“ komentoval hlas Hawkovo konání. Dělalo mu radost, když někoho mile překvapoval.

„Dlouho jsem si pořádně nezařádil,“ prohodil ledabyle při řízení. Už proti sobě viděl reflektory rychle jedoucího BMW.

„Dávej si pozor! Tihle už nebudou ořezávátka, jako ta banda chudáků před nimi. Je tam i Mlátička,“ prozradil mu hlas. Po téhle informaci se

rozklepal. Měl co dělat, aby v jeho rychlosti udržel rovně trajektorii auta na zasněžené ulici.

„Máme to s bonusem. Dokud bude Mlátička dejchat, tak to dneska neskončí!" Hawk zuřivě zatáhl za ruční brzdu a smykem vletěl před právě projíždějící auto, které měl v plánu kompletně vyvraždit. Vteřina před nárazem trvala snad hodinu. Vnímal to jako ve zpomaleném filmu. Zatajil dech a připravil se na náraz. Ozvalo se ohlušující řinčení roztříštěných skel a ohýbajících se plechů vozidel, které do sebe právě narazily.

V obou autech vybuchly airbagy. Hawk se ihned po nárazu rozkoukal, všiml si, že okýnko spolujezdce prorazil jeden pasažér z posádky auta, které do něj narazilo. Ztěžka dýchal, do minuty jeho tělo nejspíš přestane bojovat s mnohačetnými vnitřními zraněními. Už to nebude mít příliš dlouhé.

„Měl se připoutat, kretén," pomyslel si škodolibě Hawk při odepínání bezpečnostního pásu. Okamžitě si uvědomil, že vlastně mluvil i na zadavatele. Něco mu hvízdlo okolo ucha. První kulka. Další na sebe nenechaly dlouho čekat. Výstřelů ale bylo podstatně méně, než původně čekal. Někdo z druhého týmu musel být otřesený nárazem, možná i v bezvědomí. Otevřel dveře u řidiče a kryl se celou šířkou auta. Začali po něm střílet, jako smyslu zbavení. Do rachotu samopalů uslyšel i zlomyslné uchechtnutí v komunikátoru. Neslyšně se proplížil na druhou stranu auta a čekal, kdy je napadne to auto zkontrolovat. Střelba po několika vteřinách ustala.

„Tak ho jdi, kurva, zkontrolovat! Třeba je už mrtvej!" slyšel z dálky. Ikonka ve výhledu mu ukázala překlad v reálném čase a označila zdrojový jazyk jako ruštinu.

„Mlátička se nám docela zkurvil, když se začal kamarádit se Sovětama," konstatoval Hawk do komunikátoru a vytasil pistole z pouzder.

„Nejste zase až tak moc rozdílní. Taky jde s tím, kdo mu zaplatí nejvíc." Nevybíravý komentář hlasu v jeho hlavě ho rozladil a díky tomu se ještě víc dostával do ráže. Ještě chvíli čekal, slyšel kroky. Když byly dostatečně blízko na dostřel, tak se postavil a zkontroloval situaci. Byli dva, ten který byl blíž to schytal mezi oči. Inkasoval za to první dnešní ránu, naštěstí ji

vykryl neprůstřelný kabát a během další vteřiny oddělal i toho druhého. Díky drogám na zlepšení reflexů si dokázal vychutnat detail cucků vystřeleného mozku, které nedobrovolně opustily útočníkovu hlavu.

„Už tam zbývají jenom dva. Hoď tam granát a uteč!“ přikázal mu hlas.

„Neser se mi do toho! Mlátičku si udělám po svým!“ odporoval a přesunul se na druhý konec SUV, které mu poskytlo krytí i ve stoje.

Nic neslyšel. Jako kdyby utekli. Nevěřil tomu a proti všem zásadám pouličního boje obešel auto. Alespoň neriskoval to samé, co mu radil hlas ve vysílačce. Schytat výbuch granátu letící od protějšího auta bylo to poslední, co by dnes chtěl zažít.

„Vzdej to, Hawku! Nemáš na to!“ ozval se ten samý hlas, který ho před několika lety asi týden v kuse mučil. Každá minuta trvala věčnost. Pořád měl v živé paměti výboje elektrickým proudem, rozdrcené kouby na každém prstu na obou rukách a zpřerážené kosti na všech končetinách. Hawkovo tělo bylo zázrakem moderní technologie. Někdo by možná řekl, že byl už spíš stroj, než člověk.

„Takovou radost ti neudělám, ty šmejde!“ odsekl Hawk a zaměřoval se v duchu na stejné místo, odkud slyšel Mlátičkův hlas. Napadlo ho, že když vyskočí z úkrytu do strany, tak dostane jedinečnou šanci ho zasáhnout. Zhluboka se nadechl a skočil. Za letu viděl Mlátičkův obličej, který ho přeplňoval nenávistí.

Moc se od té doby nezměnil. Hora svalů vyhnaná anaboliky. Stejně, jako když kdysi krátce sloužil u tajné služby. Zatnul zuby a při největší koncentraci, která byla v té situaci možná, několikrát vystřelil na Mlátičkovu hlavu. Dopadl a schoval se za nejbližší auto. Každou chvíli musela zaznít opětovaná palba. Nic takového se ale nestalo. Znovu se rozhostilo to stísněné, jakoby snové, zimní ticho tlumené sněhem. Zaměřil se na sebemenší náznaky zvuků a nemohl uvěřit svým uším.

„Dostal jsi ho!“ ozvalo se Hawkovi za levým uchem. Oddechl si a šel se přesvědčit. Mlátička ležel na zemi s prostřeleným krkem a při marném lapání po dechu chroptěl a prskal krev všude okolo sebe. Nechal ho tam trpět. Věděl, že v tomhle stavu pro něj už nebyl hrozbou. Vedle Mlátičky se válela téměř nepoužitá Sovětská útočná puška, kterou ještě neměl

ve svojí sbírce. Vzal si jí a přehodil přes rameno. Obhlédnul vrak auta a skutečně našel posledního z komanda Beta v autě. Byl v bezvědomí, pravděpodobně si zlomil vaz, ale ještě žil. Hawk ho se smířeným výrazem popravil výstřelem do hlavy. Prokázal mu tak službu, stejně by už nikdy neudělal krok po vlastních. Pomalu se vracel k Mlátičkovi, vychutnával si každou vteřinu navíc, kterou prodlužoval jeho pomalé umírání.

„Tak dlouho jsem čekal na tuhle chvíli, kdy ti to mlácení do koulí a lámání kostí vrátím. Nečekal jsem ale, že na tebe budu mít tak málo času," vysvětloval mu. Nedostal žádnou odpověď. Mlátička už, bohužel pro Hawka, skoro dodýchával.

„Máš vlastně štěstí v neštěstí, ty šmejde. Kdybych tě nesejmul takhle napoprvý, tak bych ti udělal z konce života peklo na Zemi," pokračoval a pomalu zvedal hlaveň útočné pušky k hlavě umírajícího, steroidy nacpaného zabijáka. Byl překvapený, že nejevil žádné známky emocí. Užil si poslední chvíle, kdy Mlátička chroptěl zamořený pražský ledový vzduch a stiskl spoušť.

Mlátičkovo tělo ihned poté opustil život.

„To bylo dojemné! Jako z antické tragédie," zasmál se škodolibě hlas na druhé straně komunikátoru. Hawk se zadostiučiněním oddychoval, rozhlížel se po vylidněné ulici a díval se na přijíždějící auto. Naštěstí neblikalo. Nebyla to zásahová jednotka Metropolicie, která někde debužírovala bagety plné vypěstovaného masa s geneticky modifikovanou zeleninou na benzínce a předstírali práci.

„Vyzvednou tě a odvezou zpátky. Pro dnešek máš konec. Zítra by měl být klid, ale na pozítří zase něco vymýšlejí. Zjišťuji podrobnosti. Pohov," dodal hlas nenarušující jeho obvyklý klid. Hawkovi to při nasedání do přistaveného auta bylo jedno.

Chtěl jet zpátky do svého bytu, kterému poslední měsíc říkal domov a dát si sprchu.

Chtěl ze sebe spláchnout všechny dnešní mrtvé duše a ulevit tak svému napůl kybernetickému tělu.

Bez dalších myšlenek sledoval vylidněné ulice, které na periferii Prahy nebyly žádnou výjimkou a myslel na dluh, který právě splatil.

Sobě i tomu hajzlovi Mlátičkovi.

Zdroj: Neon Suns